

NOSTALGIA

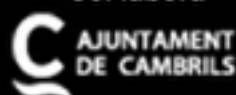
NO ES POT FUGIR DEL DESTÍ QUE SEMPRE ENS FA TORNAR A LES ARRELS

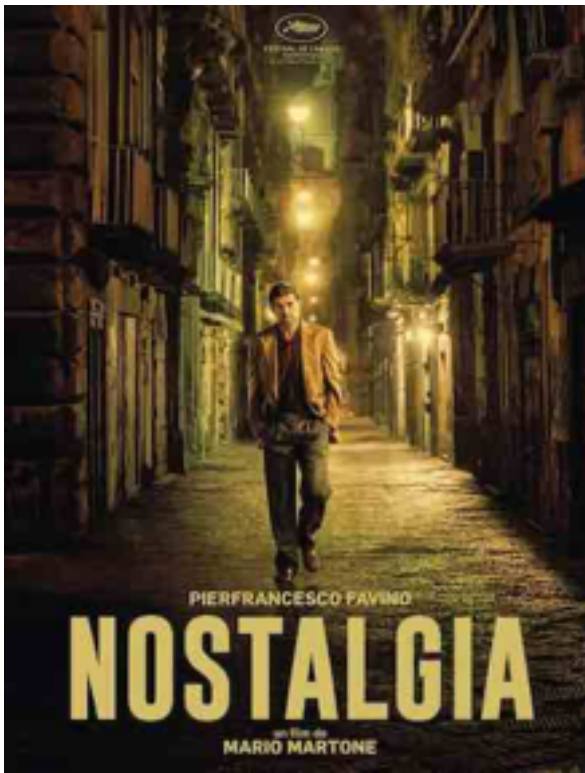
**DIJOURS 14 DE MARÇ A LES 20:30 H
CINEMA RAMBLA DE L'ART**

Organitza

Col·labora

Direcció: Mario Martone
Guió: Mario Martone, Ippolita Di Majo
Novel·la: Ermanno Rea
Fotografia: Paolo Carnera
Duració: 117 m.
Any: 2023

LA CRÍTICA DIU

«El film és una dedicatòria d'amor a Nàpols, a la gent, als barris populars, sobretot a l'epicentre de l'acció, el barri de *La Sanità*.» Joan Millaret

SE7ACCENTS

«Una obra delicadament melancònica sobre la importància de les arrels, del passat i el destí. Destaca la interpretació potent i continguda de Francesco Favino enmig d'un Nàpols magnífic i decadent» Serena Nannelli

il Giornale.it

«Una potent immersió en un Nàpols ancestral.» Alberto Crespi

la Repubblica

«Un emocionant viatge audiovisual pels suburbis napolitans que esdevé una magnífica simfonia compositiva.» Aaron Rodríguez

eam
cinema

SINOPSI

Després de quaranta anys d'absència Felice Lasco torna al Nàpols de la seva joventut per trobar-se amb la seva mare ja molt gran. Amb el retorn a les arrels ens descobrirà un secret del passat que el rosega per dins.

EL DIRECTOR

Mario Martone (1959) és un dels pocs realitzadors italians que és director de teatre, cinema i òpera. Ja en la seva joventut va ser creador de muntatges teatrals innovadors amb la projecció d'imatges, amb la construcció d'escenaris que creixien cap a la platea o amb la presència dels actors entre el públic. A partir de la seva experiència teatral (*il mio rapporto col cinema si è manifestato attraverso del teatro*), el seu cine es caracteritza pel seu treball basat en la improvisació dels actors, tant professionals com naturals. Segons ell mateix afirma, no va al rodatge amb els guions gràfics elaborats, sinó que vol deixar espai als intèrprets per la seva apropiació creativa dels personatges, sempre en la recerca de l'autenticitat.

El seu cinema forma part de la gran tradició cinematogràfica napolitana, amb directors com Vittorio de Sica, Edoardo De Filippo, Mateo Garrone o Paolo Sorrentino, i actors com Totò,

Massimo Troisi o Toni Servillo, que han popularitzat l'imaginari cultural (i també els tòpics) de la ciutat.

Moltes de les seves pel·lícules són recreacions d'obres literàries (novel·les i teatre), i la majoria de les seves històries tenen lloc a Nàpols. En algunes d'elles, els protagonistes tornen a la ciutat de la seva joventut i s'enfronten a un secret del passat que els turmenta (com *L'amore molesto* o *Nostalgia*). Algunes pel·lícules són històriques, com *Noi credevamo* sobre la guerra antiborbònica de la unitat d'Itàlia, la biografia del poeta nacional Leopardi a *Il giovane favuloso*, o *Qui rido io*, sobre la vida i els fets del dramaturg napolità Eduardo Scarpetta amb un exuberant Toni Servillo.

No es pot considerar a **Mario Martone** "només" un director de tradició napolitana, tot i que la seva major producció està centrada en la ciutat, perquè a part de la seva important contribució al teatre italià i a l'òpera, també ha fet pel·lícules amb temes i registres diferents, com la ja citada *Il giovane favuloso*, imprescindible per conèixer la figura del Giacomo Leopardi, o la de *L'odore del sangue*, sobre les contradiccions de l'amor "sense exclusivitat" d'un matrimoni de mitjana edat.

Encara que no és gaire conegut al nostre país, ha realitzat una carrera de més de quaranta anys amb nombrosos reconeixements en totes les seves pel·lícules en els certàmens d'Itàlia. Mario Martone és, sens dubte, un director imprescindible del cinema italià i europeu.

PARLA MARIO MARTONE

«Encara que el tema de la pel·lícula està basat en fets reals, he volgut explorar un sentiment misteriós que vaig trobar durant el mateix rodatge. Em fascinava la idea de fer una pel·lícula no dins una ciutat, sinó dins un barri, com si fos un tauler d'escacs, i per això tots els carrers, les cases i els individus que apareixen són exclusivament del Rione Sanità, un districte napolità separat del mar. Aquest barri ho engoleix tot: els anys llunyans de l'ambientació de la pel·lícula, l'Orient Mitjà (on el protagonista va marxar), els somnis, els reptes, els defectes. Vaig convidar els actors i l'equip a submergir-se al barri com si fos un laberint, sense por de perdre's. Amb la càmera a l'espatlla, vam començar a recórrer els carrers, cercant una interpretació del cinema de la realitat. Trobada rere trobada, vida rere vida, història rere història, vam acabar rodant la darrera escena preguntant-nos quin era el seu significat, i no el vam poder trobar. Potser no hi ha significat, potser mai no n'hi va haver. Hi ha el laberint, i hi ha la nostàlgia, que són el destí de molts, i potser de tots nosaltres.

L'amor i l'amistat a Nàpols

Malgrat sigui una història molt de Nàpols, conté uns valors universals amb els quals els espectadors d'altres llocs també s'hi poden identificar. L'amistat, la traïció i l'amor a la terra són temes que no pertanyen a un sol lloc. És, de fet, una història d'amor i d'amistat. De dos nois molt units que es perden i es troben de nou després de molt de temps. De vegades, sobretot quan s'és jove, és difícil distingir entre l'amistat i l'amor. Dos amics germans, tots dos fràgils per la seva delicada posició social, es separen bruscament a causa d'un esdeveniment que canviarà les seves vides per sempre. Els seus sentiments romandran suspesos durant més de quaranta anys.

El treball amb els actors

Tinc formació teatral, estic acostumat a treballar estretament amb els meus actors. En aquest cas, però, per a una de les escenes principals, aquella

en què els dos vells amics es troben després de més de quaranta anys, volia que Favino i Ragno no es veiessin abans. D'aquesta manera, es va crear una autèntica tensió entre tots dos, com una mena de vergonya. Quan es van veure per primera vegada, vaig posar en marxa les càmeres i vaig rodar tota l'escena. Gairebé tot el que es veu a la pel·lícula prové de la primera presa. Hi ha diverses parts d'aquesta seqüència improvisades pels actors. Tot el nostre treball està entre la veritat i l'actuació.

Els actors no professionals

Alguns dels personatges secundaris han estat escollits entre la gent de Sanità. Per exemple, els joves de la parròquia són en realitat joves que el capellà del barri ha salvat de la camorra. Hi ha escenes rodades a l'interior de les cases, on han participat les mateixes persones que hi viuen.

Pierfrancesco Favino és Felice Lasco

Pierfrancesco és una bèstia de la interpretació. Té una gran capacitat de reproduir diferents registres, va estudiar l'àrab i reproduceix l'accent egipci. Al principi parla amb l'entonació nordafricana per anar progressivament recuperant la inflexió napolitana que el personatge tenia de jove. La seva sensibilitat ha estat fonamental per donar vida a Felice; necessitava a algú que fos capaç de tocar a la seva mare anciana de la manera que ell ho fa. Podríem dir, en certa forma, que encara és un actor nou en el cinema italià que tradicionalment ha preferit a actors definits dintre de la masculinitat. Ell és un home del nostre temps, que té una relació bonica amb la seva dona que és musulmana, malgrat els prejudicis que hi solen haver. És un home modern que torna a les seves arrels antigues i violentes.»

Morte di un
matematico Napoletano

noi credevamo

L'AMORE MOLESTO

un film di Mario Martone

l'odore
del
sangue

un film di Mario Martone

nicola piccillo
lenny avrati
giovanna guzzon

IL SINDACO DEL
RIONE SANITA'

CAPRI-REVOLUTION

un film di Mario Martone

PIERFRANCESCO FAVINO

NOSTALGIA

un film di

QUI
RIDO IO

LAGGIÙ
QUALCUNO
MI AMA

UN FILM DI MARIO MARTONE